

Milletimiz bir *goygoy milleti*. Önem verdiği kavramları iğdiş etmekte, kullanılamayacak kadar bozmakta üstüne yok.

Hikayenin birinde, Kuantum Fiziğinin ilk tanımlarını yapan Max Planck ve şoföründen bahsedilir. Planck Almanya'nın bir çok şehrinde ders veriyormuş. Şoförü de onunla beraber derslere giriyor ve takip ediyormuş. Bir gün şoför demiş ki, Herr Planck, ben artık sizin dersi ezberledim. Bir kere de siz benim şapkamı giyip otursanız da, ben ders anlatsam olur mu? Planck demiş *hay hay*. Bir derse girmişler, şoför gerçekten de aynen Planck gibi anlatmış. Ancak dersin sonunda başka bir fizikçi kalkıp bir soru sormuş. Şoför hiç bozuntuya vermeden, *bu çok basit bir soru, şoförüm bile cevaplayabilir* diyerek Planck'ı işaret etmiş.

Bizim hayatı ele alışımız da şoförünki gibi. Ezberlediğimiz *doğruları* birbirimize tekrar ediyoruz. Hasbelkader biri soru sorduğunda da, çok defa ölmüş veya uzaktaki birini işaret edip, *o kesin biliyordur* diyoruz. Böyle böyle kafa konforumuz baki.

Dertlerimiz ve bizi rezil eden sorular hiç bitmiyor.

İnsanların ekserisi için bir şeyi *olduğu gibi sevmek* mümkün değildir. Kimden geldiğine bakarlar önce, kim söylemiş bunu veyahut bu neye yarıyor? Anlamı nedir? Kötü bir şey olmasın? Bu sebeple *sevgi* çok zaman bir istismar aracıdır. *Benden misin, değil misin?*